

(Политика, 18. 3. 2011)

Позната хрватска списатељица и новинарка Ведрана Рудан својим колумнама, блогом и књигама и даље интригира, забавља или нервира јавност. У интервјуу за наш лист, рађеним путем мејла, говори о Европској унији, референдуму у Хрватској, својој новој књизи...

Као познатом евроскептику, како вам изгледа недавна изјава вашег председника да ће Хрватска од мале државе постати велика сила, управо помоћу ЕУ и НАТО-а?

Наш председник Јосиповић и овог пута има право. Кад као чланица ЕУ, већ јесмо у НАТО-у, кренемо убијати мајке и децу у Авганистану, додуше тамо већ јесмо, Ираку, Ирану, Гази... заиста ћемо моћи опет с поносом певати: „Куд народна војска креће, сретна, сретна ће се земља звати“.

С обзиром на добијену српску кандидатуру за ЕУ (не)радујете ли се што је чека иста судбина као и вашу земљу – „модерно ропство у колонији великих сила“?

Никад ми неће бити јасно зашто „Срби“ мисле како „Хрвати“ разбијају главу шта ће, бре, да се деси Србима. Ако под „Срби“ замислимо вас а под „Хрвати“ мене, онда ја вама „Србима“ поручујем да ниједну секунду свога дана, месеца или године не трошим на анализу ваше судбине. Имам троје деце која, за сада, имају бедан посао, имам унучицу која је, за сада, сита а има и ципелице на ногама, неће дуго, имам стамбени кредит у „швајцарцима“, пијем брдо лекова који су све скупљи, плаћам приватно здравствено осигурање да бих уопште могла доћи до доктора, мужа, мене и нашу децу једна плата дели од банкрота – и сад замислите ситуацију. Скупи се тако моја породица на недељном ручку па крене анализирати што ће се догодити Србима кад крену, а кренуће,

у ЕУ. Не морате ми веровати, али и мене и моју породицу више брине колико ће дуго моја унучица кашљати или имати пролив него шта ће се догодити Србији.

Шта је било горе за Хрватску: напуштање Југославије или улазак у ЕУ?

Шта је „Хрватска”? По мени то је увек скупина криминалаца који служе моћнијим криминалцима од себе па онда одлуче шта ће се догодити некој „Хрватској” ма где она била и како се звала. Обични људи нису одлучивали о судбини „Хрватске” ни кад је изашла из Југославије а ни о уласку у ЕУ. Ко их шта пита? Грађани који данас живе на простору који се зове Хрватска ушли су у рат јер нису имали избора. Они који јесу побегли су из земље и од рата. Данас смо ушли у ЕУ да би странци без већих препрека могли покрасти оно што је још од „Хрватске” остало и да би дошли до јефтине радне снаге и јефтених војника. Данас наш војник у Авганистану држи главу у торби за 800 евра. Заиста је право питање, зашто смо, ми Хрвати, бранили Хрватску од „четника”? Да смо се предали можда би наша бивша браћа била према нама милостивија од мултинационалки? А и некако је нормалније гладан крепати дома него тамо далеко, али заиста далеко. Наравно да се з... Југославија није имала никакву шансу. Нисмо ми који смо овде живели одлучивали о њеној судбини или јесмо колико и Либија, Ирак, ускоро Иран, о својој. Зато бисмо се и ми „усташе” и ви „четници” најзад требали опустити и закопати ратне секире. Пред нама су нови ратови у далеким земљама које појма немају шта је демократија. Помиримо се, хвала богу, говоримо више-мање истим језиком, у некој пустињи сваком ће усташи или четнику пуно значити да га у црну врећу ували неко ко ће моћи разумети његове последње речи упућене вољеној жени или вољеној деци, робовима у Хрватској и Србији.

Да ли сте изненађени резултатима референдума у Хрватској?

Не. Не верујем у референдуме. Наша је власт добила задатак да народ отера у Европу. То је и учинила. Ни драги бог не зна колико је грађана Хрватске гласало за улазак у ЕУ. Прецизније, само Он зна. Кад земља попут Хрватске од господара изван ње добије наређење да некуда уђе, онда је референдум техника која ће помоћи да се наредби да демократски оквир. Наиме, на задње ноге дижу се Французи, Британци, Немци, Американци, обични људи који живе све лошије и који стварају проблеме. Траже право на школовање, сигуран посао, не желе цркнути у Ирану. А онда, ево нас, поносних Хрвата и поносних Срба, који ће убити и властиту матер носећи европску заставу јер ће тако себи и другима доказати да више нису „Балканци”, дивљаци којима ништа није свето. Ни суседова кућа, ни г.. стогодишње баке, ни гркљан детета. Е, кад уђемо у Европу, свако клање које направимо добиће цивилизован, прецизније, демократски

Пред нама су нови ратови

Пише: Ведрана Рудан
понедељак, 19 март 2012 08:06

предзнак. Тако ће ј... детета у Ирану или Авганистану бити херојски чин онолико колико је клање детета у Вуковару било злочин. Злобна сам, је ли, Срби? А што смо ми усташе вама у Крајини радили? Слажем се. Спалили смо вам куће, побацали неколико бакица у бунар, забранили вам повратак на вековна огњишта, али ко је први почео? Видите. Таквих дискусија више неће бити. Заборавиће се четници и усташе, ступаћемо под заједничким звездицама и радити оно што мушкарци у рату увек раде: силовати, клати, палити, жарити у име слободе и отаџбине. Или ЕУ. Нисмо напредовали, ми људи, од каменог доба. Све је стално исто само су средства убијања све маштовитија.

Често представљате књиге у иностранству. Какав сте увид стекли у њихов стандард, социјалну бригу...?

Тамо се увек дружим са себи сличнима, дакле обичним људима који нису украли милионе долара и преко ноћи се претворили из некаквог социјалистичког референта у тајкуна. Веровали ви то или не, њима није много боље него нама. Можда им је горе јер им је било много боље. Иза нас је крвави рат па нам је ова наша мука ипак некако подношљива. И њих банке деру и избацују из кућа, њихова деца никад неће добити стални посао, дипломирани архитекти сретни су ако нађу место конобара. Свет је заиста постао глобални пакао, а наши и ваши властодршци добро су заштићени од „руље” која им баш не може прићи на пушкет. Прошло је време кад се могло доћи до Ћинђића и осталих „ђинђића” и скратити их за главу па кренути у боље сутра. Уосталом, ни Ћинђића није убила „критична маса”. Ко је убио Ћинђића? Вероватно је он у једном тренутку постао „критична маса” а његов нам је леш послао поруку: ако су смакнули Ћинђића који се отео контроли, шта ће се тек догодити млекарима кад кравама крену на Трг бана Јелачића.

Силно вас је забавила прашина око филма Анџелине Џоли...

Супер ми је кад је ви зовете Анђа... Не знам зашто је мој текст на ту тему у једном дану прочитало 76.000 људи? Женска је направила срање од филма, ни прва ни последња. Читава ме прича не би толико узнемирила да се не хватам за пиштољ кад негде видим филм у коме се јунакиња заљуби у силоватеља. Та теза не држи воду, то зна свака жена. Само у филму, сетимо се и „Грбавице”, жена или полуди за комадом који ју је силовао или пуна женске нежности брине о „чеду” рођеном након редаљке. Чак је и Крлежа једном рекао да је чуо „како жена најснажније сврши кад је силују”. Сви су силоватељи, дај им прилику. Нема жене на свету којој би у рату био дражи к... од ножа или метка у главу. Само зато сам се узнемирила јер нам Холивуд објашњава колико се ми заправо „волимо”, посебно након силовања, али то још не знамо. Не верујем у „љубав” међу народима на тлу бивше Југославије. Није је било ни пре рата. Човек може волети

Пред нама су нови ратови

Пише: Ведрана Рудан
понедељак, 19 март 2012 08:06

жену, дете, мајку, пса, али никако „домовину”. Мрзела бих своју домовину из дубине душе да постоји. Нема је. Постоје само банке, немачке, француске, шведске, постоји НАТО, ЕУ. Свега око мене има само срећних људи нема.

О чему сада пишете?

Написала сам љубавни роман „Костури округа Мадисон”. Секс, секс и само секс. Нема у њему ни рата, ни Срба, ни Хрвата. Моји јунаци знају да су им животи сјebани па се опуштају ј... се. Благо њима.

Да ли су Дубровчани посебни пуританци кад не желе да гледају Драгојевићеву „Параду”?

Не знам много о томе. Не могу хрватски попови дозволити да се у њиховом простору приказује филм који говори о њиховој браћи. Они се држе тезе да „педере” треба у самостанима и њиховим многобројним кућама бацати под јаја а не гледати филмове о њима. Још ако „педер” има десет година. Куд ћеш веће среће!

Мирјана Сретеновић